

اکنون

خاموش‌ترین زبان‌ها را در کام دارم
با پرنده‌ای در ترک خویش
که هجاها را به یاد نمی‌آورد
هوشنگ چالنگی

نغمه‌ی نخست را هوشنگ
نغمه‌های بعدی را افاعیل
و این نغمه در گوشِ تجهیزات:

صورتی سوراخ
شناسه در حفرگی‌های پهن
چشم تر و تازه‌ای به همسایه
و چند تنور به تماشا گرم

یک نغمه را صوتِ دیگر
و ابن سوراخ که سرگرم اعداد بود
خیره در عناصر
پی‌آجری یکه در مشت
ایستادن کنار پنجره‌ها
بیش از دو پا
چند پلک سرگردان خواست و مشامی
پرتصویر در رکن
ذائقه روشن شد که نوشت:

دامون به چنگ صحرا
سری پر از ماسه داشت
و اندیشه مجاز و متکثر بود

مزاجش قطعی
مرموز شد که خواند:

چنان در تنِ کرم خانگی که گورستان
گرم و مغز پخت بود

سر ابتدایی به دست
پی‌دندانی تازه
کودک قسم به چار لنگ تنور خورد و نشست
با دهانی دشمنِ خونی کلمه